

Истинска случка.

Въ малкото крайдунавско селце осъмнаха мечкари. Още на ранина по чистия и дебелъ снѣгъ се отбелязаха следи отъ голѣмитѣ, космати лапи на Гердана. Така се наричаше едрата сива мечка, която двама мургави цигани водѣха подире си. Единиятъ тупаше съ дайре, а другиятъ съ пресипналъ гласъ пѣеше, отваряйки подредъ селскитѣ порти. Цѣла сюрія дечурлига тичаше подире имъ, заливаше се съ смѣхъ, а устицата на любопитнитѣ палавници съ усърдие повтаряха думитѣ отъ кръшната пѣсень на мечкаря:

„Я поиграй ми, Гердано,
 предъ тия порти високи.
 Тука момуватъ три моми,
 три моми, росни капчици.
 Едната ще те дарува
 свилена кърпа съ кенари,
 другата ще ти умѣси
 пшенична бѣла погача,
 третата ще ти хариже
 нанизи дребенъ маргаритъ.
 Да си ни жива, Гердано,
 че ни размивашъ децата! . . .“

Мечкарьтъ провлѣчено завършваше пѣсеньта, а неговиятъ другаръ живо издрънкваше съ зилчетата: — Ха сега, бульо Гердано, покажи, какво знаешъ!

Глъчка, смѣхове до Бога.

Гердана, изправена на заднитѣ си крака, повдигаше тежкото си косматото тѣло и примигваше съ малкитѣ си очички. Омръзнало ѝ бѣше да я водятъ по села и градове. Бѣлата ѝ кърпа, затъкната като перо отъ страни надъ ухото, излекичко се покланяше, а червенитѣ мъниста около шията ѝ звѣнѣха въ тактъ съ звукитѣ на дайрето.